

niti vzhledem k předpisům §§ 170 a násl. o hor. zák. potřebná bezpečnostní opatření, bylo-li toho v tom kterém případě třeba. V tom jest mu přisvědčiti. Podle §§ 170, 171 a 187 o. hor. zák., pak § 93 prováděcího předpisu k o. hor. zák., dále § 4 zákona ze dne 31. prosince 1893 čís. 12 ř. z. z roku 1894 ve spojitosti s § 1157 obč. zák. jest závodní povinen učiniti ona opatření, jež jsou způsobilá zameziti při opatrném výkonu práce ohrožení dělníkov. Vyžadovalo-li tudíž kritické místo lanovky, by pro bezpečnost horníků bylo opatřeno zachycovačem těžných vozíků, bylo povinností žalovaného jako závodního, aby opatřil místo to takovým zachycovačem. Bylo zjištěno, že na místě tom opětovně těžné vozy s lanovky sjely, takže následkem toho došlo také k vykolejení. Ze zjištění toho plyne, že místo to přes to, že jeho spád nebyl větší než 2% vyžadovalo, aby byla chráněna bezpečnost horníků obstarávajících dovoz těžných vozíků po kolejích k lanovce umístěním zachycovače. Prokázal proto žalobce, že žalovaný tím, že zachycovač na místě kritickém neumístil, porušil svou zákonnou povinnost. Než tím není ještě rozhodnuto o zavinění žalovaného. Ovšem že podle § 1298 obč. zák. není povinností žalobce, aby zavinění to prokazoval, nýbrž je na žalovaném, aby se vyvinil. Je zjištěno, že žalovaný přišel jedenkrát k spornému místu, když vozíky byly již vykolejeny. Z této okolnosti nelze sice bezpečně usuzovati na zavinění žalovaného, když podle vydaných bezpečnostních opatření na kritickém místě nebylo třeba zříditi zachycovač těžných vozíků a když k vykolejení vozíků, jak zjištěno, mohlo dojíti z příčin různých, tak že žalovaný nemohl z tohoto vykolejení usuzovati na sjetí vozíků s lanovky; než okolnost ta měla po případě býti pro žalovaného podnětem, aby jí věnoval náležitou pozornost a pátral po příčině vykolejení. Je dále zjištěno, že žalovaný nevěděl, že na místě tom vozíky s lanovky ujíždějí. Než okolnost ta nestačí ještě k vyvinění žalovaného, neboť je povinností žalovaného jako závodního (srovnej rozh. čís. 138 a 10291 sb. n. s.), aby vykonával nad doly náležitou kontrolu a dohled. Bylo proto na žalovaném, ježto § 47 úrazového zákona nevyžaduje hrubé zavinění, by prokázal, že tuto svou povinnost náležitě a řádně konal a že přes to nemohl nabýti a nenabyl vědomostí o tom, že kritické místo vyžaduje zřízení zachycovače vozíků. Nižší soudy v tomto směru nic nezjistily, ježto nepřihlížely k ustanovením § 1298 obč. zák., a nelze pro tento nedostatek dovolacího soudu rozhodnouti spornou věc s právního hlediska; bylo proto zrušiti podle § 510 c. ř. s. rozsudky obou nižších soudů a bude na prvním soudě, aby v naznačeném směru použitím § 182 c. ř. s. řízení doplnil a věc znovu rozhodl. Dojde-li k přesvědčení, že se žalovanému nepodařilo vyvinění podle § 1298 obč. zák., bude se třeba zabývati tvrzeným spoluzaviněním žalobcovým.

Čís. 14077.

Podle rámcové smlouvy sjednané Ústřední jednotou čsl. lékařů a říšským svazem německých lékařských spolků s pojišťovací radou, v níž jsou sdruženy svazy, jednoty a Ústředny nemocenských pojišťoven v Č. S. R. jest o nároku lékaře (jeho postupníka) na nezaplacený honorář za léčení i na náhradu za vydané léky jednati v rozhodčím řízení.

(Rozh. ze dne 4. ledna 1935, R II 564/34.)

P r v ý s o u d nevyhověl námitce věcné nepříslušnosti z těchto důvodů: Podle rámcové smlouvy sjednané na podkladě § 142 zákona ze dne 9. října 1924 čís. 221 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 8. listopadu 1928 čís. 184 sb. z. a n. mezi Ústřední jednotou čsl. lékařů a říšským svazem německých lékařských spolků a pojišťovací radou jest o nároku lékaře na nezaplacený honorář za léčení i náhradu za léky jednati v rozhodčím řízení. Třebaže se i v souzeném případě jedná o pohledávku, na niž se úmluva vztahuje, nemůže býti uplatňována v rozhodčím řízení, poněvadž byla postoupena třetí osobě, jež není stranou podle rámcové úmluvy. Výhoda, by o nároku bylo rozhodnuto v rozhodčím řízení, jest spojena právě jen s osobou postupitele jako člena organizace lékařské, která je stranou rámcové smlouvy. Žalobkyně k žalované pojišťovně není v žádném poměru, který má na mysli rámcová úmluva. **R e k u r s n í s o u d** námitce věcné nepříslušnosti vyhověl a žalobu odmítl. **D ů v o d y**: Otázku, zda přejde postupem pohledávky na postupníka i zvláštní příslušnost, jest zodpověděti kladně. Tuto otázku jest řešiti podle hmotného práva, poněvadž procesní právo nemá v tom směru předpisů. Podle § 1394 obč. zák. jsou práva postupníková a postupitelova totožná, pohledávka sama zůstane nezměněna. Přejde tudíž pohledávka z postupitele na postupníka se všemi výhodami nebo-li, jak se zákon v § 1407 odst. 2 obč. zák. ve znění III. novely vyjadřuje, se všemi vedlejšími právy, která změnou v osobě věřitelově zůstanou nedotčena. Nepřejdou podle § 1393 obč. zák. jen taková práva, která »lpějí na osobě« a tudíž s ní uhasnou. To jsou však ryze osobní práva, t. j. práva, která s osobou určitého oprávněného jsou tak spjata, že jejich výkon jinou osobou buď vůbec není možný nebo není aspoň možný beze změny obsahu. O takové právo tu nejde; žalující záložna uvádí, že žalovaná dluží Dr. Arnoštu H. zažalovanou částku. Podle čl. 81 rámcové úmluvy vydané na podkladě § 142 zákona o nem. pojištění č. 221/1924 jest v zájmu klidného a řádného průběhu i vývoje nemocenského pojištění stanoveno, že projednání a rozřešení všech sporů ze služebního poměru mezi lékaři a nemoc. pojišťovnami mělo býti odňato soudům a vyhrazeno rozhodčímu řízení. Čl. 83 upravuje jen, že se smírčí řízení koná za stížnost strany před smírčím sborem. Poněvadž nejde o ryze osobní právo, jest v souzeném případě rozhodovati ve smírčím řízení upraveným rámcovou smlouvou.

N e j v y š š í s o u d dovolacímu rekursu nevyhověl, opraviv usnesení rekursního soudu tak, že se nevyhovuje námitce nepříslušnosti řádných soudů.

D ů v o d y :

Stěžovatelka prohlašuje za správný názor rekursního soudu, že postupem pohledávky přechází na postupníka i ujednání o příslušnosti rozhodčího soudu. Jde tedy jen o to, zda podle rámcové úmluvy sjednané na podkladě § 142 zákona čís. 221/1924 v doslovu zákona č. 184/1928 sb. z. a n. má i o nároku zažalovaném býti rozhodnuto v řízení rozhodčím. Nejvyšší soud odůvodnil v rozhodnutí čís. 12905 sb. n. s. názor, že ku projednání a rozhodování všech sporů mezi nemocenskými lékaři a nemocenskými pojišťovnami, jež mají základ ve smluvním poměru za-

loženém rámcovou smlouvou ze dne 19. června 1931, jest příslušný rozhodčí soud zřízený touto smlouvou. Poněvadž tato rámcová smlouva jedná v odstavci: »Platy lékařů« (čl. 35—61) i o nárocích lékařů na odměnu za ošetřování, má spor o nezaplacený honorář za léčení i o náhradu za vydané léky základ v této rámcové smlouvě. Ostatně nasvědčuje správnosti tohoto názoru i to, že se o nároku Dr. H. konalo smírčí řízení podle čl. 83 a násl. rámcové smlouvy, že Dr. H. odmítl podrobiti se smírčímu návrhu, čímž podle čl. 104 nastává příslušnost rozhodčího soudu. Žalující strana nerozeznává přesně mezi smírčním řízením a mezi rozhodčím řízením. Rekursní soud má právem za to, že jde v souzeném případě o rozhodčí řízení. Že jde o platnou rozhodčí smlouvu podle § 577 c. ř. s., vyplývá jednak z ustanovení § 142 odst. 3 zák. čís. 221/24 (v doslovu zákona čís. 184/1928 sb. z. a n.), jednak z ustanovení čl. 109 rámcové smlouvy, který mluví o rozhodčí smlouvě. Že Dr. H. je členem brněnské župy českých lékařů, která zase patří k Ústřední jednotě československých lékařů, nebylo sporné, smlouva rámcová jest podle čl. 4 závazná pro všechny lékaře, kteří jsou členy lékařských organizací tuto smlouvu uzavřevších. Z rámcové smlouvy také nelze odvoditi, že by žaloba u rozhodčího soudu mohla býti podána jen některou z organizací ujednavších smlouvu a nikoli jednotlivým členem.

Čís. 14078.

Stačí, že propouštěcí dopis byl odeslán na adresu, kterou zaměstnanec zaměstnavateli sám udal, dokud nebyla ohlášena změna, měl-li podle pracovního řádu zaměstnanec oznámiti zaměstnavateli, proč nepřichází do práce.

Zaměstnanec nemá nárok na dovolenou (na náhradu za neposkytnutou dovolenou), byl-li služební poměr předčasně zrušen jeho propuštěním z důležitého důvodu v jeho osobě.

Jde o smluvní pokutu, má-li celý podíl na zisku zaměstnanci dosud nevyplacený propadnouti ve prospěch podpůrného fondu zaměstnanců, dopustil-li se zaměstnanec nepoctivosti proti zaměstnavateli opravňující tohoto, by ho okamžitě propustil. Úmluva tohoto znění nepřichází se dobrým mravům.

(Rozh. ze dne 4. ledna 1935, Rv II 347/34.)

Žalobce byl dne 11. června 1932 zatčen pro podezření z trestního činu proti žalované firmě, pro který byl též skutečně krajským soudem v Uh. H. odsouzen. Poněvadž se do práce u žalované firmy po 3 dny nedostavil a neoznámil, kde jest a proč práci nenastupuje, byl žalovanou firmou dopisem ze dne 15. června 1932, zasláným na adresu jím posledně udanou z práce propuštěn. Dopis doporučeně zasláný byl firmě vrácen pro nedoručitelnost. Žalobou, o niž tu jde, domáhá se žalobce na žalované firmě odměny za účast na zisku 4.260 Kč, novoročního 662 Kč, nedoplatků mzdy 170, zaplacení dovolené 350 Kč, zaplacení práce přes čas 2.500 Kč a za jednoměsíční výpovědní lhůtu 1.400 Kč. Nižší soudy zamítly žalobou uplatňované nároky, odvolací soud, pokud jde o zažalovanou náhradu za práci přes čas, z těchto důvodů: Odvolací soud stejně jako procesní soud zjišťují svědkem A. P., že od-